

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3915/2019
12.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, др Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Споменке Зарић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., против тужених ББ, чији је пуномоћник Љиљана Попадић, адвокат из ... и ВВ, чији је пуномоћник Владимир Вигњевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1879/19 од 19.08.2019. године, у седници одржаној 12.12.2019. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог ББ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1879/19 од 19.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог ББ изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1879/19 од 19.08.2019. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 796/17 од 19.02.2019. године, ставовима првим, другим и трећим изреке делимично је усвојен тужбени захтев, па су обавезани тужени да тужиоцу за период од 01.12.2014. године до 31.08.2015. године солидарно исплате на име неисплаћених накнада за исхрану у току рада 62.134,00 динара и на име накнаде регреса за коришћење годишњег одмора 27.765,00 динара, у месечним износима и са законском каматом ближе одређеним овим ставовима изреке, као и да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 45.596,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да тужиоцу солидарно исплате за новембар 2014. године на име неисплаћене накнаде за исхрану у току рада 8.424,00 динара и на име накнаде регреса за коришћење годишњег одмора 3.085,00 динара са законском каматом почев од 15.12.2014. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1879/19 од 19.08.2019. године, одбијене су жалбе тужених и првостепена пресуда потврђена у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени ББ је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, ... 87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о исплати тужиоцу на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора са припадајућом каматом, којом је утврђено да је тужбени захтев делимично основан, а тужени су солидарно обавезани да наведене накнаде плате тужиоцу за период од 01.12.2014. године до 31.08.2015. године. Врховни касациони суд налази да је побијана одлука донета у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда са тужбеним захтевом и чињеничним стањем као у овој правној ствари, о постојању права тужилаца на исплату тражених накнада и о њиховој висини, али и о солидарној обавези тужених за период до 31.08.2015. године. Уз ревизију јесу достављене одлуке којима је одбијен захтев тужилаца у односу на исте тужене, али пресуда Врховног касационог суда Рев2 205/2015 од 25.02.2015. године, као и одлуке Уставног суда Уж 2598/11 од 07.03.2013. године и Уж 5886/11 од 27.02.2014. године, не представљају одлуке донете у истој правној ствари и са истим чињеничним стањем, с обзиром да је наведеном одлуком Врховног касационог суда одлучено о накнади зараде за сменски рад, а одлукама Уставног суда Уж 2598/11 о праву на накнаду за исхрану и регрес запослених у МУП-у, код којих је ово право регулисано другим посебним законом и на другачији начин у односу на запослене код тужених. Одлука Уставног суда Уж 5866/11 заснована је на другачијем чињеничном стању, јер се потраживање у односу на тужену ББ односи на период до 31.12.2010. године, када су били на снази други општи акти овог туженог у односу на период потраживања у овој правној ствари. Остале одлуке нижестепених судова које су достављене уз ревизије, а које се односе на исти вид тражене накнаде, не представљају доказ о неуједначеној судској пракси, с обзиром да нису достављени и докази да су у наведеним предметима одбијени ванредни правни лекови - ревизије, изјављене против правноснажних судских одлука којима је одлучено на другачији начин у односу на одлуку у овој правној ствари.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате тужиоцу на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора поднета је 26.12.2017. године, а поднеском од 08.11.2018. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужилац тражио исплату 101.408,00 динара. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 89.899,00 динара, који износ, према средњем курсу НБС на дан преиначења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да су ревизије тужених недозвољене.

На основу члана 413. ЗПП у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Попови, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић